

သောင်းဝေဦး

အမှတ်စာရတိုက်ပွဲများ အမှတ်(၁)

စီစီဝမ်တာပန် တိုက်ပွဲကြီး

စိစိဝမ်တာပန်တိုက်ပွဲ (၁၉၈၆)

အခန်း (၁)

စိစိဝမ်တာပန်အကြောင်း တစေ့တစောင်း

စိစိဝမ်တာပန်နိဒါန်း

အချိန်က (၁၉၈၆) ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာဆန်းစကလ။

နေရာက ကမ္ဘောဇတိုင်း မြောက်ပိုင်းဒေသ ကွတ်ခိုင်မြို့။

ကွတ်ခိုင်သို့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်အထူးသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၂) မှ သင်တန်းသားများ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်းများ ဆောင်ရွက်ရန် ရောက်ရှိနေကြသည်။

ရာသီဥတုက မိုးမဝီ ဆောင်းမမည်သေး၍လားမသိ။ မိုးဖွဲလေးများ တသဲသဲရွာလိုက်၊ မိုးနှင်းများက ကျလိုက်ဖြင့် ကွတ်ခိုင်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မိုးနှင်းတွေဖုံးကာ မှုန်မှုိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေ၏။ ရာသီဥတုကလည်း အေးမြမြ စိုစွတ်စွတ်မို့ ကျွန်တော်တို့သင်တန်းသားများ ဟိုဟိုဒီဒီ ဘယ်မှမသွားနိုင်ကြ။ တည်းခိုဆောင်မှာပင် နေနေကြသည်။

“ဒီနေ့ ရှေ့တန်းအမှတ် (၉၉) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်ကို သွားကြရမယ်”

မူလအစီအစဉ်အတိုင်း သင်တန်းသားများ ခလရ (၄၅) တည်းခိုရာ ရိပ်သာမှ ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်ရုံးသို့ သွားကြရ၏။ အသင့်စောင့်နေသည့် ဒုတပ်မမှူးမှ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို စောင့်ကြို၍ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြောကြားသည်။ ထို့နောက် တပ်မကွပ်ကဲမှု နယ်မြေအခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြသည်။ မေးလိုရာ မေးခွင့်ပြုသည်။ အချို့သော သင်တန်းသားများက မေးခွန်းအချို့မေးကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမမေးဖြစ်ပါ။ လားရှိုးဒေသ၌ သုံးနှစ်ခန့်နေခဲ့ဖူးသော်လည်း လားရှိုးမြောက်ခြမ်း ကွတ်ခိုင်ဒေသကိုတော့ ယခုမှ ရောက်ဖူးသဖြင့် ကျွန်တော့်တွင် မေးစရာလည်း မယ်မယ်ရရမရှိသေးပါ။ ဒုတပ်မမှူးနှင့်လည်း တပ်မ (၈၈) တွင် သုံးလေးနှစ် တာဝန်အတူထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်သက်ဦးကလေး၊ သင်တန်းဆင်းတော့မှာပေါ့”

ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွတ်က အသိအမှတ်ပြု နှုတ်ဆက်စကားပြောလာသဖြင့် ဂါရဝပြုကာ “ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ” ဟုသာပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့၏။

သင်တန်းလေ့ကျင့်ခန်းများအတွက် ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသားများ ကွတ်ခိုင်ပတ်ဝန်းကျင်အား သုံးရက်ခန့်အဖွဲ့လိုက်ခွဲပြီး မြေအခြေအနေ လိုက်လံကြည့်ရှုကာ မူလအခြေပြု လားရှိုးသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာတော့ ကွတ်ခိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကား မိုးသင်တိုင်း မြူခြေဆိုင်း၍ အုံ့မှိုင်းမြဲ အုံ့မှိုင်းပြီး ကျန်ခဲ့၏။ သူများတွေကတော့ မပြောတတ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင်တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ လေး

လေးလံလံနှင့် မကြည်မလင်ဖြစ်နေသည်။

ကွတ်ခိုင်မှ နိုဝင်ဘာ (၉) ရက်နေ့ ပြန်ဆင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ လေ့လာမှတ်သားခဲ့သည့် အချက်အလက်များပေါ်မူတည်ပြီး စာတမ်းများရေးကြသည်။ အဓိကမှာ စစ်ရေးသုံးသပ်ချက်များနှင့် ခံခွာတိုက်ချီ စစ်ကဏ္ဍကြီးများသာဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်က ထိုဒေသ၌ ရန်သူကလည်း အတော်ပေါ၏။ B.C.P ခေါ် ဗကပတို့၏ ဗဟိုခွဲချော် မြောက်ပိုင်းဗျူရိုရှိသည်။ K.I.A မှ တပ်မဟာ (၄) ရှိသည်။ မဒတမှ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းလည်း ရှိသေးသည်။ ရန်သူကလည်း အများကြီးနှင့် အမျိုးစုံဖြစ်၏။ ရှေ့တန်းအမှတ် (၉၉) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ တပ်များနှင့် အရှေ့မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှ ဒေသခံတပ်များ ပူးတွဲပြီး အထက်ပါ ရန်သူများကို ရင်ဆိုင်နေကြရ၏။ နယ်မြေဒေသမှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံနှင့် ဆက်စပ်နေသဖြင့် ရန်သူတို့အတွက် အားသာချက်များရှိနေရာ ကျွန်တော်တို့တပ်များသည် ရန်သူအမျိုးစုံကို နည်းနည်းနှင့် ကျဲကျဲပိုင်းကာ ထိန်းထားသည့် အခြေအနေတွင်ရှိနေပေသည်။

လားရှိုးတွင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာနေရ၏။ စာတွေရေးနေကြရသည်။ သင်တန်းကလည်း ဒါပြီးလျှင် ဆင်းတော့မည်။ လားရှိုးမှ ရန်ကုန်ကို တိုက်ရိုက်ဆင်းပြီး ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းဆင်းပွဲလုပ်မည်။ ဒါပြီးလျှင် ပြီးပါပြီ။ သင်တန်းကာလမှာ လပေါင်းအတော်ကြာပြီမို့ တပ်ကို အမြန်ပြန်ချင်ပါပြီ။ မတွေ့ရတာကြာသည့် ဇနီးမယားနှင့် သမီးသားများကို တွေ့လိုလှပါပြီ။

နိုဝင်ဘာလ (၁၆) ရက်နေ့။

“မူဆယ်နားက စီစီဝမ်တာပန်ကို ဗကပတွေ ဝင်တိုက်လို့တဲ့” ရမခက သတင်းရောက်လာ၏။ တိုက်ပွဲများက အလွန်ပြင်းထန်လှကြောင်း

သိရသည်။ တိုက်ပွဲအစပိုင်းမှာပင် ဗကပတို့က လူလက်နက်ကြီး အလုံးအရင်းသုံးကာ သာလွန်အင်အားဖြင့် တိုက်ခဲ့သဖြင့် နည်းဗျူဟာ (၉၉၃) ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ စီစီဝမ်တာပန် ဒေသစခန်းအားလုံးနီးပါး ကျ ဆုံးသွားပြီဟု ဆိုသည်။

နည်းဗျူဟာ (၉၉၃) နည်းဗျူဟာမှူးကား တခြားသူမဟုတ်ပါ။ သနက (၁) တွင် ကျွန်တော့် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်ခဲ့သူ ဗိုလ်မှူးကြီး ကိုလေး ပါတည်း။

တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေသည့် နိုဝင်ဘာ (၁၉) ရက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသားအားလုံး လားရှိုးမှ ရန်ကုန်သို့ဆင်းခဲ့ကြရပါသည်။ ဆင်း သာလာရသည် ကျွန်တော့် တပ်ရင်းမှူးဟောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ကိုလေး အတွက် စိတ်ပူမိသည်။ ကုန်သွယ်ရေးသို့ ပြောင်းမိန့်ထွက်ထား သော်လည်း မပြောင်းနိုင်သေးဘဲ စစ်မြေပြင်မှာ ရန်သူနှင့် အသဲအသန် တိုက်ပွဲဝင်နေရသဖြင့် စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်မိပါသည်။

စစ်သားတွေရဲ့ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ။ တာဝန်တွေ မပြီးဆုံးသေး သမျှတော့ ပေးတဲ့တာဝန် ကျေပွန်ကြရသည်ပဲ။

တိုက်ပွဲမှာ လွယ်လွယ်နှင့် ပြီးမသွားပါ။ သုံးလတာမျှ ကြာသွားပြီး ယခုခေတ် မြန်မာ့စစ်သမိုင်း၌ အလွန်ကြီးကျယ်သော တိုက်ပွဲကြီး စာရင်းသို့ပင် ဝင်သွားတော့၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှကြီးကျယ်သွားရပါသနည်း။ စီစီဝမ်တာပန်ဆို တာ ဘယ်မှာပါနည်း။ ပထဝီအနေအထားနှင့် သမိုင်းကြောင်းကို ပြန် ပြောင်းပြောမှ ရပါလိမ့်မည်။

စီစီဝမ်တာပန်ဆိုသည်ကား

စီစီဝမ်တာပန်ဆိုသည်မှာ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း မူဆယ်မြို့နယ် အရှေ့ခြမ်း စီစီဝမ်နှင့် တာပန်တောင်ကြောရှိ စီစီဝမ်နှင့် တာပန်ရွာပျက် များကို အစွဲပြု၍ ခေါ်တွင်သော အမည် ဖြစ်၏။ နယ်စပ်နှင့် များစွာမ ဝေးကွာလှဘဲ မဟာဗျူဟာ အချက်အချာကျပြီး မူဆယ်နမ့်ခမ်း ဒေသကို စိုးမိုးထားနိုင်သော နေရာဖြစ်ရုံမက ကွတ်ခိုင်မူဆယ်လမ်းကိုပါ မြောက် ဘက်မှ ကာပြီးထိန်းထားနိုင်သော နေရာဖြစ်၏။ ကားလမ်းနှင့် ကိုက် (၁၀၀၀) ကျော်သာ ဝေးကွာ၏။ တောင်မြောက်တန်းနေသည့် တောင်ကြောဖြစ်၏။ အမြင့်ပေ (၅၅၀၀) ရှိသည်။ တောင်ကြော တစ်ခု လုံးသည် မုန်းပေါ်လွင်ပြင်အားလည်းကောင်း၊ မူဆယ်ဒေသရှိ ဆက် သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို လည်းကောင်း စိုးမိုးနေသည့်အပြင် ဗက ပများ ခံစစ်ယူထားသည့် လုံခမ်၊ လွယ်ဝိန်းတို့နှင့်လည်း တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေ၏။ ဤဒေသတစ်ခုလုံးကိုသာ ဗကပတို့က သိမ်းပိုက်နိုင်မည်ဆို ပါက နမ့်တောင်း၊ ကြူကုတ် ပန်ဆိုင်းနှင့် မုန်းပေါ်လွင်ပြင်ကို စိုးမိုးနိုင် ပြီ။ ဗကပတို့၏ မြောက်ပိုင်းဗျူရီခေါ် မြောက်ပိုင်းဗဟိုခွဲ အခြေပြုထား သော မုန်းကိုးကိုပါ ကာကွယ်ပြီး သားဖြစ်ပေမည်။ မူဆယ်ကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်ထားနိုင်၏။

(၁၉၆၈) ခု၊ နှစ်ဆန်း၌ ဗကပတို့ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ခြေကုတ်ယူပြီး

နယ်စပ်ဒေသတွင် ထိုးစစ်ကြီးများ စတင်ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ (၁၉၇၀) ၌ ဗကပတို့သည် နမ့်တောင်းနှင့် မုန်းပေါ်ဒေသကို သိမ်းပိုက်၍ မိမိ တပ်မတော်နှင့် အနီးကပ်ရင်ဆိုင်ထားခဲ့သည်။ မကြာခဏလည်း မိမိတို့ စီစီဝမ်တာပန်တောင်ကြောရှိ ရှေ့တန်းတပ်စခန်းများကို လာရောက် တိုက်ခိုက်ကြလေ့ရှိသည်။ စခန်းများကျဆုံးခဲ့ဖူးသော်လည်း ရက် အနည်းငယ်အတွင်း မိမိတို့မှ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် သိမ်းယူနိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ မဟာဗျူဟာအရ စီစီဝမ်တာပန်ကို လက်လွှတ်မရသဖြင့် အခိုင်အမာ ခံစစ်စခန်းများ တည်ဆောက်ကာ မိမိတို့ တပ်မတော်က ထိန်းသိမ်းထားရှိခဲ့ရ၏။ ဗကပတို့နှင့် အချိန်ပြည့် အနီးကပ်ရင်ဆိုင်ထား ရသဖြင့် စီစီဝမ်တာပန်တောင်ကြောပေါ်၌ မိမိတို့ တပ်မတော်မှ လုံလောက်သော အင်အားအမြဲတမ်းထားရှိ၏။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းခန့် ရှိ ပေသည်။ မိမိတို့၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကြီးကို မြောက်ဖက်မှ ကာထားသည့် ကာတပ်များထားရှိရာ ဒေသဟုဆိုနိုင်ပါ၏။

*

အရှေ့မြောက်ဒေသမှ ဗကပတို့အကြောင်း

(၁၉၈၆) ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ (၁၆) ရက် မနက် (၅) နာရီ (၁၅) မိနစ်တွင် မုန်းပေါ်ဒေသ၌ စုဖွဲ့ထားသော ဗကပများမှ မိမိတို့ စီစီဝမ်တာပန် တောင်ကြောပေါ်ရှိ တပ်မတော်စခန်းများအား လက်နက်ကြီးပစ်ကူယူသော ကြိုတင်စီမံထားသည့် တိုက်စစ်ဖြင့် အင်အားအလုံးအရင်းသုံး၍ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြရာ အင်းအားချင်းမမျှသဖြင့် ထိုနေ့ညနေ (၅) နာရီခွဲတွင် ထိုဒေသရှိ တပ်စခန်း (၆) ခုလုံးကို မိမိတို့ တပ်မတော်မှ ယာယီလက်လွှတ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ပထမရည်မှန်းချက် အောင်ပြီ”

တိုက်ပွဲအစပိုင်းမှာပင် စီစီဝမ်တာပန်စခန်းအားလုံးကို ရရှိသွား၍ ဗကပတို့ အလွန်အူမြူး ချို့ကြွသွားကြ၏။ ပထမ ရည်မှန်းချက်ကြီး အောင်ပြီဟုလည်း ကြွေးကြော်ကြ၏။

ဤနေရာတွင် ဗကပတို့၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေနှင့် ဤစီစီဝမ်တာပန်ဒေသကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် မြောက်ပိုင်းဗျူရီ၏ အခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြရန် လိုပါလိမ့်မည်။

မြောက်ပိုင်းဗျူရိုက အဘယ့်ကြောင့် စီစီဝမ်တာပန်ဒေသကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ရပါသနည်း။

ရှင်းပါမည်။

ဗကပတို့သည် တစ်ဖက်နိုင်ငံအကူအညီဖြင့် (၁၉၆၈) ဇန်နဝါရီလမှ စပြီး နယ်စပ်ဒေသ၌ တိုက်ပွဲကြီးများ ဖော်ထုတ်ကာ ပဲခူးရိုးမရှိ ဗကပ ဗဟိုဖိအားလျော့ရေးအတွက် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ပုံတိုက်ရရှိခဲ့သော လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအကူအညီများဖြင့် နယ်စပ်ဒေသမှ တိုင်းရင်းသားများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ တပ်များကို တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်း နိုင်ခဲ့ကြ၏။

(၁၉၇၉) ၌ မြောက်ပိုင်းဗျူရိုခေါ် ဗကပဗဟိုခွဲအား ဗဟိုကော်မတီဝင် ရဲဘော်အောင် (ခေါ်) အသားမည်းမျိုးမြင့်က ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့၏။ ဌာနချုပ်အား မုန်းကိုးတွင် ထားရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဖွဲ့စည်းပြီး (၆) နှစ်ကျော်အကြာ (၁၉၈၅) ခုနှစ်၌ ပြည်ပမှ အကူအညီများ လုံးဝဖြတ်တောက်ခြင်းခံရသဖြင့် ဗကပတို့ လုံးဝအကြပ်ရိုက်ခဲ့ကြရ၏။ ရှေးယခင် အခါကမူ လူ၊ လက်နက်၊ ငွေကြေး၊ ရိက္ခာ၊ ဆေးဝါး၊ ပို့ဆောင်ရေးယာဉ်များကအစ လိုလေသေးမရှိ အထောက်အပံ့ရခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲကြီးများ အဆက်မပြတ်ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် (၁၉၈၀) ၌ မူကား တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင် ခေါင်းဆောင်အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး မူဝါဒသဘောထားများပါ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်နက်ကိုင် လမ်းစဉ်ကျင့်သုံးကာ စစ်အီနေသည့် ဗကပတို့အပေါ် ထောက်ပံ့မှုကို (၁၉၈၅) တွင် လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး (၁၉၈၅) ခုနှစ် ဗကပဗဟိုမှ ပါတီ ကွန်ဂရက် ကျင်းပပြီး ပြဿနာအဖြေရှာကြတော့၏။ ဗျူရီများကို ဖျက်သိမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ရတော့၏။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည် နိုင်ရေး တိုင်းခရိုင် မြို့နယ်များ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရ၏။ တပ်မများကို လည်း ဖျက်သိမ်းရတော့၏။ ပါတီတွင်း၌လည်း အချို့ကို ဖယ်ရှား၍ လူ သစ်များအစားထိုးကာ အပြောင်းအလဲများ ပြုလုပ်ရ၏။ မြောက်ပိုင်း ဗျူရီကို ဖျက်သိမ်းပြီး အတွင်းရေးမှူး ရဲဘော်အောင် (ခေါ်) အသားမည်း မျိုးမြင့်ကို ပန်ဆန်းဗဟိုသို့ ပြန်လည်ခေါ်ယူ၍ ဗဟိုဒုဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဖေတ င့်ထံမှ ကုန်သွယ်ရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးတာဝန်များကို လွှဲပြောင်းယူစေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

အထူးသဖြင့် ဗကပတို့၏ အခက်အခဲမှာ ခဲယမ်းမီးကျောက်ပင် ဖြစ်၏။ ခဲယမ်းမီးကျောက် ရရှိရေးကား တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မပေးတော့ပါ က မလွယ်ပါချေ။ ရိက္ခာ၊ ငွေကြေးစသည်တို့ကရနိုင်သေး၏။ ငွေရှိ သော်လည်း ခဲယမ်းများများစားစား ဝယ်ယူရေးကား ရေရှည်မဖြစ်နိုင် ပေ။

“ဒို့မှာ ခဲယမ်းက ဆယ်နှစ်စာလောက်တော့ ရှိသေးတယ်။ ဒါကို ချွေ ချွေတာတာသုံးပြီး ငါတို့ပါတီနဲ့ အခြေခံနယ်မြေတွေ မပျက်စီးအောင် တောင့်ခံထားမယ်။ ပြောင်းလဲလာမယ့် နိုင်ငံတကာ အခြေအနေနဲ့ ပြည်တွင်းအခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း အခွင့်အခါကောင်းကို စောင့် ဆိုင်းမယ်”

ပါတီဗဟိုနှင့် ကေဒါကြီးများက အထက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်သည် မတက်ကြွသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်ဟု မြောက်ပိုင်း ဗျူရီ အတွင်းရေးမှူး ရဲဘော်အောင်နှင့် တပ်မှူးရဲဘော်

ထွန်းတင်တို့က ခံယူကြသည်။

“ပြောင်းလဲလာမယ့် နိုင်ငံတကာအခြေအနေဆိုတာ သေချာတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆင့်ဟိုဒင်း ခွေးမျှော်သလို ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီ ခဲယမ်းတွေကို ချွေတာနေမယ့်အစား တစ်နေရာမှာ ပုံအောသုံး ပြီး နယ်မြေသစ်တစ်ခုကို ရအောင်တိုက်ပြီး စစ်ရေးအသာစီးရအောင် လုပ်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

စီစီဝမ်တာပန်တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည့်
နည်းဗျူဟာ(၉၉၃)မှ နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး

“ဒါဆိုရင် ပြည်ပကလည်း ပြန်လေးစားလာပြီး အကူအညီတွေ ပြန်ပေးလာနိုင်တယ်”

“အတွင်းရေးမှူး၊ အဲဒါစဉ်းစားပြီး ဗဟိုကိုပြန်တင်ပြသင့်တယ်”

ရဲဘော်ထွန်းတင်၏ အကြံပြုချက်ကို အတွင်းရေးမှူး ရဲဘော်အောင်က အလွန်သဘောကျသွား၏။ သူသည် မြောက်ပိုင်းဗျူရီတွင် သီးခြားတစ်ထီးတစ်နန်း နေနေရာမှ ဗဟိုကို ပြန်ရမည်ကို မလိုလားခဲ့။ မပြန်မီ နာမည်ကောင်းရအောင် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ တိုက်ပြသွားချင်၏။ တပ်မများဖွဲ့စည်းစဉ်ကလည်း ဗဟိုစစ်ကော်မရှင် ဒုဥက္ကဋ္ဌရာထူးရ၍ ဗကပတပ်မများအား လွန်းထိုးမည့် တပ်မများအဖြစ် သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဗဟိုက သူ့အပြောအား သဘောကျခဲ့၏။ ထို့နောက် ဗဟိုခွဲအတွင်းရေးမှူးရာထူးကို ပေးခဲ့သည်။ ယခု ထိုရာထူးကို သူ စွန့်ပြီးသွားရတော့မည်။ (မြောက်ပိုင်းဗဟိုခွဲ၌ အတွင်းရေးမှူး ရဲဘော်အောင်၊ ဒုအတွင်းရေးမှူး ရဲဘော်ဘသန်း၊ ကော်မတီဝင် ရဲဘော်စိုင်းအောင်ဝင်း သုံးဦးသာရှိ၏။ အတွင်းရေးမှူးက ရာထူးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဤကား စကားချပ်)

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင် ရဲဘော်ထွန်းတင် စီမံချက်ပြုစုပေးပါ”

ရဲဘော်ထွန်းတင်က တိုက်ပွဲစီမံချက်ရေးဆွဲပြီး တင်ပြလိုက်၏။ ရဲဘော်အောင်က ဗဟိုကို ဆက်တင်လိုက်သည်။

သူတို့စီမံချက်မှာ

အဆင့် (၁) စီစီဝမ်တာပန် ဒေသတစ်ခုလုံးကို တိုက်သိမ်းမည်။ ကွတ်ခိုင်မူဆယ် ကားလမ်းကို စိုးမိုးထိန်းချုပ်မည်။

အဆင့် (၂) မူဆယ်နှင့် နမ့်ခမ်းကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်

မည်။ အခြေအနေပေးက လွတ်မြောက်ရေးဒေသ ကြေညာမည်။
စစ်ဆင်ရေးအမည်ကား ‘နိုင်’ စစ်ဆင်ရေး။

ဗဟိုက ကျဆင်းနေသော သူတို့၏စစ်ရေးဩဇာပြန်လည်ထူထောင်
ရန်အတွက် ယခု စီမံချက်ကို မူအားဖြင့် သဘောတူသည်။ ထို့ကြောင့်
ဗဟိုစစ်ကော်မရှင်သို့ စိစစ်ရန် ချပေးလိုက်၏။ ဗဟိုစစ်ကော်မရှင်က
လည်း ဗဟိုက သဘောတူပြီးဖြစ်၍ ခွင့်ပြုလိုက်လေတော့သည်။

ထို ‘နိုင်’ စစ်ဆင်ရေး အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် ဗကပ
မြောက်ပိုင်းဗျူရိုက စီစီဝမ်တာဝန်ဒေသကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း
ပါတည်း။

*

ဗကပတို့ စီစီဝမ်တာပန်ကိုတိုက်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်း

ဗကပတို့၏ မြောက်ပိုင်းဗျူရိ၌ ထိုစဉ်က အတွင်းရေးမှူး ရဲဘော်အောင် (ခေါ်) အသားမည်း မျိုးမြင့်၊ ဒုအတွင်းရေးမှူး ရဲဘော်ဘသန်း၊ တပ်မှူးရဲဘော်ထွန်းတင်တို့ သုံးဦးက ထိပ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင်

(က) တပ်မဟာမှူးနော်လွင်နှင့် နိုင်ငံရေးမှူး စန်းစုကြည်တို့ ကွပ်ကဲသော တပ်မဟာ (၁) နှင့် ရင်း (၈၀၁)၊ ရင်း (၈၀၄)၊ ရင်း (၈၀၄၈)။

(ခ) တပ်မဟာမှူးကျန်စီမြင့်နှင့် နိုင်ငံရေးမှူး ရန်အဲအောင်တို့ ကွပ်ကဲသော တပ်မဟာ (၂) နှင့် ရင်း (၃၀၃၁)၊ ရင်း (၃၀၃၃)၊ ရင်း (၃၀၃၇)။

(ဂ) တပ်မဟာရန်ဝမ်ဝူးနှင့် နိုင်ငံရေးမှူး မြအောင်တို့ကွပ်ကဲသော တပ်မဟာ (၃) နှင့် ရင်း (၀၁၆)၊ ရင်း (၃၀၇)၊ ရင်း (၅၀၁) ဟူ၍ တပ်မဟာသုံးခုနှင့် ကွပ်ကဲမှုအောက်တပ်ရင်းများ။

တပ်မဟာတစ်ခုတွင် တပ်ရင်းသုံးရင်းစီ ပါဝင်ရာတပ်ရင်းတစ်ရင်း၌ လူ (၁၀၀) ကျော် ခန့်ရှိပေသည်။ လူအင်အား (၅၀၀) ခန့် အကြမ်းဖျင်းရှိ၏။

ထိုတပ်မဟာသုံးခုနှင့် တပ်ရင်းများသာမက ဗဟိုခွဲမှ တိုက်ရိုက်

ကွပ်ကဲသော တပ်ရင်း (၇၀၁) နှင့် လက်နက်ကြီး တပ်ရင်းလည်းရှိ၏။
တပ်ရင်း (၇၀၁) တပ်ရင်းမှူးမှာ အိုင်ရီဖြစ်၍ လက်နက်ကြီးတပ်ရင်းမှူး
မှာ တင်မြင့်ဖြစ်၏။

ထိုအင်အားများသာမက မဟာမိတ်ဖွဲ့ထားသည့် K.I.A မှ တပ်မဟာ
မှူး စိုင်းဖုန်း ဦးစီးကွပ်ကဲသော တပ်မဟာ (၄) နှင့် မဒတအဖွဲ့မှ စိုင်း
လိတ် (ကုလား) ဦးစီးသည့် မဒတမြောက်ပိုင်း စစ်ကြောင်းမှ တပ်ရင်း
(၈၆၁) တို့လည်း အရန်အဖြစ်ရှိနေသည်။

စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်အရ စုဖွဲ့ပြင်ဆင်မှုများကို ဗကပမြောက်ပိုင်း
ဗျူရီမှ စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။

(၁၉၈၆) အောက်တိုဘာ ပထမပတ်တွင် မိုင်းမောဒေသဘက်မှ
လက်နက်ကြီးများ၊ ခဲယမ်းများ၊ စစ်ဝတ်ပစ္စည်းများ၊ ဆေးဝါးများကို
မုန်းကိုး၌ စုပုံခဲ့၏။ အလားတူပင် မန်ဟီးရီးမှ လက်နက်ကြီးများနှင့်
ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို အရှေ့ဘက် မန်ခွန်အောင်ဒေသသို့ သယ်ယူ
ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြ၏။

ခဲယမ်းမီးကျောက်များသာမက ရိက္ခာအတွက်လည်း ပန်ဆိုးအထူး
ဒေသ၌ အောက်တိုဘာ (၂၀) ရက်နေ့တွင် အစည်းအဝေးပြုလုပ်၍ ဗက
ပဒိုင်နယ်မှူးများမှ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲအတွက် ရနိုင်သမျှ ရိက္ခာများ
စုဆောင်းရန် နမ့်တောင်းဒေသရှိ ဗကပအဖွဲ့ဝင်အားလုံးမှ ဝိုင်းဝန်း
ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလေတော့သည်။

ဗကပတို့သည် (၁၉၈၆) ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ပထမပတ်မှစ၍ မုန်းပေါ်၊
ဖာဖိတ်နှင့် နမ့် တောင်းဒေသများတွင် တပ်မဟာ ၁၂ ၃ နှင့်
လက်အောက်ခံ တပ်ရင်းများမှ လူအင်အား (၁၅၀၀) ခန့်အား အသင့်စုဖွဲ့
ထားရှိခဲ့ပြီး လွယ်ဝိန်း၊ ဖုံးခန်းနှင့် နမ့်တောင်းဒေသများတွင် ရင်း (၆၀၁)

ပန်ဆိုင်းအထူးဒေသ မြို့နယ်တပ်များအား စုဖွဲ့ထားလေသည်။ တိုက်စစ်
အတွက် (၁၂၀) မီလီမီတာစိန်ပြောင်းကြီး (၇) လက်၊ ပျံ့ဖိုက်
စက်သေနတ်လေးလက်၊ (၇၅) မီလီ မီတာ နောက်ပွင့်ရှိုင်းဖယ်လေး
လက်၊ (၅၇) မီလီမီတာ နောက်ပွင့်အသေး ရှစ်လက်၊ (၈၂) မီလီမီတာ
စိန်ပြောင်းလေးလက်တို့ကို ပျံ့ (၄၉၄၉) တောင်ကုန်း၌ လည်းကောင်း၊
လွယ်ဝိန်း တောင်ခြေတွင်လည်းကောင်း ခဲယမ်းများနှင့်အတူ စုပုံထားရှိ
ခဲ့သည်။

*

ကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့ဖွဲ့စည်းခြင်း

(၁၉၈၆) ခုနှစ် အောက်တိုဘာလကုန်၌ စီစီဝမ်တာပန်တိုက်ပွဲကြီး အတွက် တပ်မှူး အားလုံးပါဝင်သော အစည်းအဝေးပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို အစည်းအဝေးကို တပ်မဟာ (၂) ဌာနချုပ်ရှိရာ မန်ကျမ်းတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ သည်။ အစည်းအဝေးသို့ တပ်မဟာအားလုံးမှ နိုင်ငံရေးမှူးများ၊ တပ်မဟာမှူးများ၊ တပ်ရင်းမှူးများ၊ KIA တပ်မဟာ (၄) မှ တပ်မဟာမှူး စိုင်းဖုန်းတို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အစည်းအဝေးကို ဗဟိုခွဲခေါ် မြောက်ပိုင်းဗျူရီမှ အတွင်းရေးမှူး အသားမည်းမျိုးမြင့်နှင့် တပ်မှူးကြီး ရဲဘော်ထွန်းတင်တို့က ဦးစီးကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအစည်းအဝေးတွင် တပ်မဟာ (၂) တပ်မဟာမှူး ကျန်စီမြင့်က ၎င်းတို့၏ နိုင်စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုလုံးနှင့် အဆင့် (၁) တိုက်စစ်စီမံချက်ကို အစည်းအဝေးတက်ရောက်သူများအားလုံးသို့ သဲမြေပုံဖြင့် ရှင်းလင်း တင်ပြခဲ့သည်။ တပ်မဟာမှူး ကျန်စီမြင့်သည် မြန်မာပြည်ပေါက် တရုတ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး၊ ငယ်စဉ်အခါက မန္တလေးမြို့၌ (၈) တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးသူဖြစ်သည်။ မြန်မာစကားကို မြန်မာနှင့်မခြား ပြောနိုင် သူဖြစ်၏။ တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင် အဆင့်မြင့် စစ်သင်တန်းများ တက် ရောက်ဖူးပြီး၊ စစ်ရေးအတွေ့အကြုံများစွာ ရှိသူဖြစ်လေသည်။

သူသည် (၁၉၇၇) ခုနှစ်က သူ ဦးစီးသော တပ်မဟာ (၂) ဖြင့် မိုးမိတ် မြို့ကို ဝင်ရောက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သူလည်းဖြစ်၏။

“ရဲဘော်တပ်မှူးများခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိုက်စစ်အစီအမံ ကတော့ အခုရှင်းပြတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရည်မှန်းချက်တိုင်းကို သာလွန်အင်အားနဲ့ တိုက်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် မလွဲမသွေအောင်မြင်မှုရ မှာပါခင်ဗျာ”

ဟု အဆုံးသတ်ခဲ့ရာ မြောက်ပိုင်းဗျူရီမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အလွန်သဘောကျပြီး လက်ခုပ်ဩဘာသံ မဆုံးတော့ဟု သိသူများက ပြောပြပါသည်။

ထိုစစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးအား နိုဝင်ဘာလဆန်းထိ ရက်အတော် ကြာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ မန်ကျန်း အစည်းအဝေးအပြီးတွင် တိုက်ပွဲ ကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့၌ မြောက်ပိုင်းဗျူရီ ခေါင်းဆောင်ကြီး (၃) ဦးက နောက်ဆုံးအဆုံးအဖြတ်ကို ပေးရန်ဖြစ် သည်။ အနီးကပ်ကြီးကြပ်ရန်အတွက် တပ်မဟာများမှ တပ်မဟာမှူး (၃) ယောက်ပါဝင်ပြီး ၎င်းတို့သည် (ဃ) အနှုတ်တစ်ရက်နေ့တွင် တိုက်ပွဲဒေသနှင့် အလွန်နီးကပ်သော ကျောက်ချွန်တောင်နှင့် ဖဝိန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေပြုကြလေသည်။

ဗကပတို့ကား တိုက်ပွဲဝင်ရန်အတွက် လူ၊ လက်နက်အားလုံး စုဖွဲ့ပြီး ခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုနေ့ကား (၁၉၈၆) ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၁၄) ရက်နေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က တပ်မတော်၏ တပ်ဖြန့်ခွဲမှု

ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်

ထိုစဉ်က ရှေ့တန်းအမှတ် (၉၉) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်၏ ကွပ်ကဲမှု ဌာနချုပ်သည် ကွတ်ခိုင်တွင် ရှိနေသည်။ လိုအပ်ပါက နယ်လှည့်ပြီး ကွပ်ကဲလေ့ရှိ၏။ များသောအားဖြင့် လားရှိုး၊ ကွတ်ခိုင်၊ မူဆယ် ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် လှည့်လည်သွားလာလေ့ရှိ ပါသည်။

*

နည်းဗျူဟာ (၉၉၃)

ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး ကွပ်ကဲသော နည်းဗျူဟာ (၉၉၃) သည် ပွိုင့် (၄၅၆၁) တောင်ကုန်းတွင် အခြေပြုသည်။ ပွိုင့် (၄၅၆၁) တောင်ကုန်းသည် ကွတ်ခိုင်၊ မူဆယ်ကားလမ်း၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ ကားလမ်းနှင့် နီးကပ်စွာတည်ရှိသည်။ မူဆယ်မြို့ကိုလည်း ဖြတ်လမ်းမှ သွား၍ရသောနေရာဖြစ်ပြီး စိုးမိုးသောနေရာဖြစ်ပါသည်။

*

နည်းဗျူဟာ (၉၉၂)

နည်းဗျူဟာ (၉၉၂) မှာ (၁၀၅) မိုင်စခန်း မိုင်းယုတွင်အခြေပြုပါသည်။ မိုင်းယုမှာလည်း ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင်ရှိပြီး လမ်းဆုံဖြစ်၍ အရေးပါသဖြင့် နည်းဗျူဟာ တစ်ခုထားရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗျူဟာအလဲအလှယ်လုပ်နေချိန်ဖြစ်၍ ဗျူဟာမှူးအသစ်နှင့် နည်းဗျူဟာမှာ ရှေ့တန်းသို့မရောက်လာသေးပါ။ ချီတက်လာနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

*

ရှေ့တန်းအမှတ် (၃) ခြေလျင်တပ်ရင်း

ထိုစဉ်က စီစီဝမ်တာပန်ဒေသ၌ ရှေ့တန်းအမှတ် (၃) ခြေလျင်တပ်ရင်းက တာဝန်ယူထားလေသည်။ စစ်ကြောင်း (၁) နှင့် တပ်ခွဲသုံးခွဲမှာ ပွိုင့် (၄၅၆၁) နှင့် မူဆယ်ဒေသ၌ ရှိနေပြီး စစ်ကြောင်း (၂) နှင့် တပ်ခွဲ (၂) ခွဲသည် စီစီဝမ်တာပန်ဒေသရှိ ရင်ဆိုင်ကုန်း၊ ဇော်ဝင်းကုန်း၊ ဘိန်းမုန့်ကုန်း၊ မိချောင်း (၁)၊ မိချောင်း (၂)၊ မိချောင်း (၄) စသော စခန်းကုန်း (၆) ခုတွင် ဖြန့်ခွဲ အခြေပြုထားပါသည်။

နောက်ထပ် ထပ်ဆောင်းထားသော တပ်စုတစ်ခုဖြင့် ပင်းဟွိုင်ကြား စခန်းနှင့် တင်ရွှေကုန်းတို့အားလည်း ဖြန့်ခွဲအခြေပြုထားပါသည်။

*

မိမိတပ်များ၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေ

(၁၉၈၆) ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ (၁၆) ရက်နေ့ထိ မိမိတပ်များ၏ နောက်ဆုံး အခြေအနေမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

(က) မိမိရှေ့တန်းအမှတ် (၃) ခြေလျင်တပ်ရင်းစစ်ကြောင်း (၂) နှင့် တပ်ခွဲ (၂) ခွဲ ထပ်ဆောင်းတပ်စုတစ်ခုသည် စီစီဝမ်တာပန် တောင်ကုန်း များတွင်ရှိနေသည်။

(ခ) ရှေ့တန်းအမှတ် (၁၂) ခြေလျင်တပ်ရင်းသည် မူဆယ်ကွတ်ခိုင်

(ဂ) ရှေ့တန်းအမှတ် (၇) ခြေလျင်တပ်ရင်းသည် တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ ချီတက်လာ နေဆဲဖြစ်ပြီး လမ်းခုလတ်မှာပင် ရှိနေပါသေးသည်။

(ဃ) ရှေ့တန်းအမှတ် (၁၀၃) ခြေမြန်တပ်ရင်းသည် နည်းဗျူဟာ (၉၃၃) ၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင်ရှိပြီး မူဆယ်ဒေသ၌ လှုပ်ရှားတာဝန် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပါသည်။

*

အခန်း (၂)

တိုက်ပွဲများ စတင်ခြင်း

ဗကပတို့ တိုက်ကြပြီ

(၁၉၈၆) ခု နိုဝင်ဘာ (၁၆) ရက် မနက်ငါးနာရီခန့်။

စီစီဝမ်တာပန် တောင်ကုန်းများ၌ တောင်ခြေအောက်ချိုင့်ဝှမ်းများတွင် မြူနှင်းများနှင့် ပိတ်နေ၏။ လင်းအားကြီး ယခုလိုအချိန်တွင် မြူနှင်းများက ကျတတ်၏။ နံနက် ခုနစ်နာရီခန့်တွင်မူ မြူနှင်းများ ကင်းစင်တတ်ပေသည်။ ဆောင်းဝင်စကာလမို့ ညအခါတွင်မူ အေးပေသည်။

မနက်ငါးနာရီထိုးပြီးဖြစ်၍ စခန်းကုန်းအသီးသီးရှိ စစ်သည်များ အိပ်ရာကထပြီး မိမိတို့ တာဝန် မိမိတို့ထမ်းဆောင်လျက်ရှိကြ၏။

နံနက်ငါးနာရီ (၁၅) မိနစ်။

“ဖောင်း ဂျိမ်း အုမ်း”

“ဟ ပစ်ပြီဟေ့”

“ဖောင်း ဂျိမ်း အုမ်း”

“ဖောင်း ဂျိမ်း အုမ်း”

“ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက်”

“ပတောက် ပတောက် ဖောင်း ဖောင်း ဖောင်း”

“အုမ်း ဟုမ်း ဟုမ်း”

သေနတ်သံများ ဆူညံစွာထွက်လာ၏။ ပထမ (၅၇) မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ်သံများ၊ ထို့နောက် ပွင့်ဖိုက်စက်သေနတ်ကြီးသံများ။ နောက်တော့ စိန်ပြောင်းကြီးသံများ။

ဗကပအင်အား (၃၀၀) ခန့်သည် (၅၇) မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ် များ စစ်သေနတ်ကြီးများဖြင့် မိမိတို့ တပ်မတော်မှ အင်အား (၅) ယောက်သာထားရှိသည့် မိချောင်း (၁) ရှေ့ဆုံးစခန်းငယ်အား အရှေ့ဘက်တောင်ကြောများမှ ချဉ်းကပ်လာပြီး တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လာ တော့သည်။

“ရဲဘော်တို့၊ ချဟေ့၊ ပြန်ချကွ”

စခန်းတာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ကြီးက စစ်သည်များကို အားပေးကာ နေရာယူပြီး ပြန်လှန်ခုခံကြ၏။ သို့ရာတွင် ရန်သူမှ အဆမတန် သာလွန်သော အင်အားဖြင့် လေးဖက်လေးတန် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လာပြီး နောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ်များကို အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်၍ ကျည်အား လူ အား ဖြင့် အတင်းတက်လာသဖြင့် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ထိုတပ်စိတ်ကလေးသည် မိချောင်း (၁) မှ မိချောင်း (၂) သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရ၏။

မနက် (၆) နာရီထိုးပြီးပြီ။

မိချောင်း (၁) မှ တပ်စိပ်သည် တပ်စုရုံးနှင့်တပ်စိပ်တစ်စိပ်ရှိသော မိချောင်း (၂) သို့ ပူးပေါင်းမိသည်။ ရန်သူက မိချောင်း (၂) ကို ဆက်ပြီး တိုက်သည်။ လက်နက်ကြီး ပစ်ကူများပါ ပို၍ပေးလာ၏။ မိမိတို့ စီစီဝမ်တာပန် တပ်စခန်းများ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရန်သူတို့ နေရာယူထားသော ဖဝိန်းတောင်၊ ကျောက်ချွန်တောင်၊ သစ်စိမ်းတောင်နှင့် မြင်းခွာအမှတ် (၁) ကုန်းများ၌ (၈၂) မီလီမီတာနှင့် (၁၂၀) မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီးများ

(၅၇) နှင့် (၇၅) မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ်များကို တင်ထားပြီး လက်နက်ကြီးပစ်ကူများ ပေးတော့၏။ လက်နက်ကြီးများ တဂျိမ်းဂျိမ်း တဝှမ်းဝှမ်း ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေ၏။

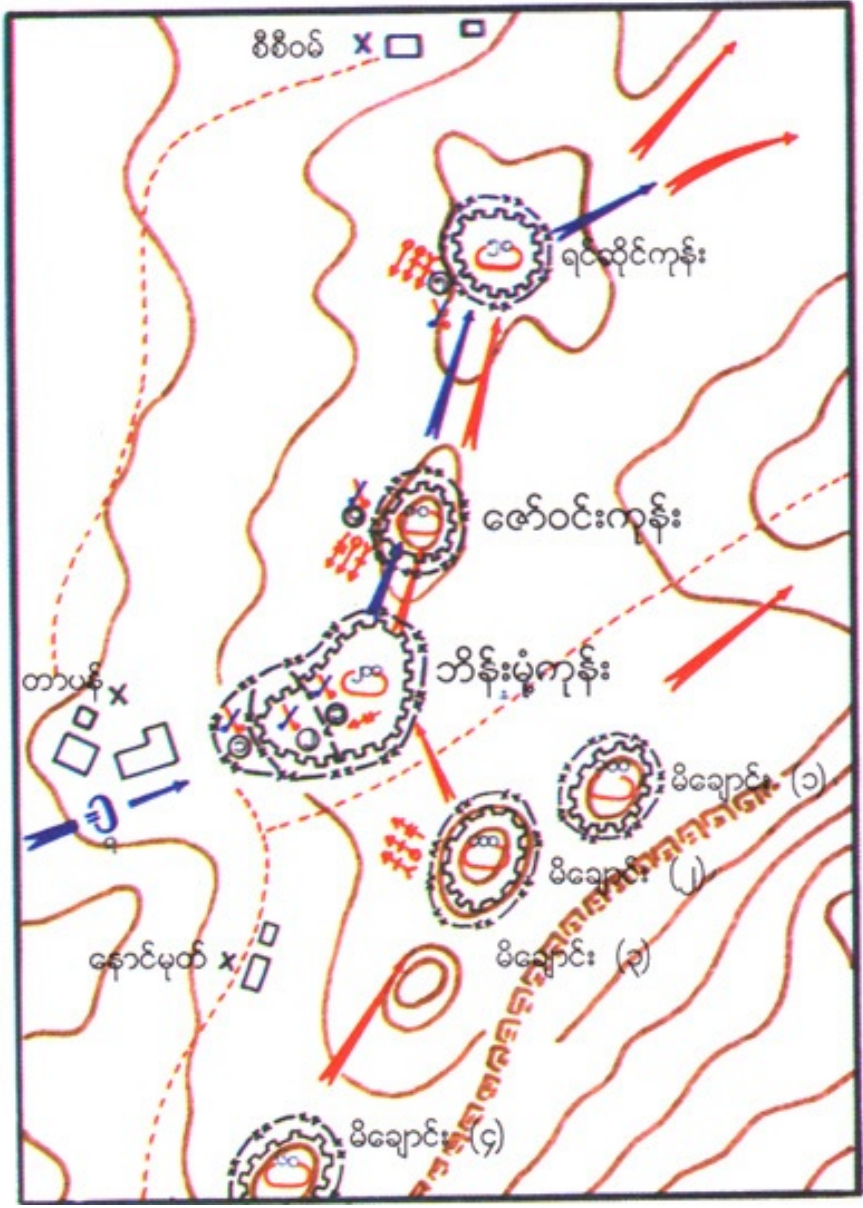
ဗကပတို့ နည်းဗျူဟာမှာ စခန်းကုန်းများကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမတိုက်ဘဲ တစ်ကုန်းပြီးမှ တစ်ကုန်းတိုက်သည့် နည်းဗျူဟာဖြစ်၏။ အင်အားအနည်းဆုံး စခန်းကို အရင်တိုက်သည်။ မိချောင်း (၁)၊ ပြီးတော့ မိချောင်း (၂)။

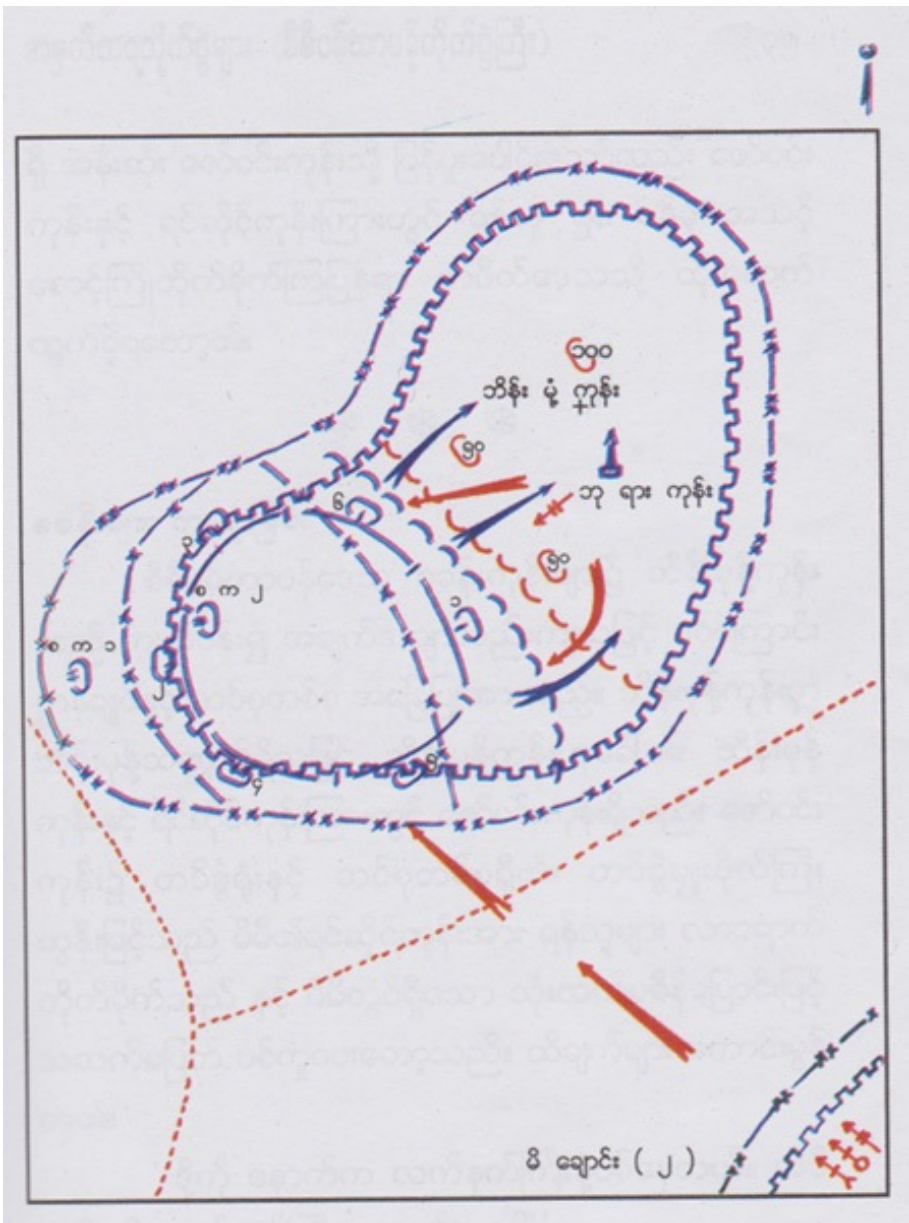
မိချောင်း (၂) အား အတိုက်ခံနေရစဉ် စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်ရှိသည့် ဘိန်းမုန့်ကုန်းမှ စစ်ကူ လူ (၃၅) ယောက်စုဖွဲ့ပြီး စေလွှတ်လိုက်၏။ စစ်ကြောင်း (၂) မှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကျင်လင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ ဗိုလ်မှူးသန့်ရေ၊ မိချောင်း (၂) ကို သွားကူမှရမယ်”

ဗိုလ်မှူးကျင်လင်းက တပ်စုမှူး ဗိုလ်မှူးသန့်ကို မှာလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးရှိ ရင်ဆိုင်ကုန်းကိုလည်း ရန်သူအင်အား (၁၀၀) ကျော်က လက်နက်ကြီး လက်နက်ငယ် အမျိုးစုံ ပစ်ခတ်၍ တိုက်ခိုက်လာ၏။ ရင်ဆိုင်ကုန်း၌ မိမိဘက်မှ လူ (၂၀) ခန့် တပ်စုတစ်စုရှိသည်။ မနက် (၈) နာရီခန့်တွင် စ၍ အတိုက်ခံရသည်။ လက်နက်ကြီးများ အဆက်မပြတ်ကျရောက် ပေါက်ကွဲရာ (၁၂၀) မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီးများကို ရန်သူမှ အသုံးများ၏။ ပေါက်ကွဲမှု အလွန်ပြင်းထန်သည်။

မိမိတပ်စုမှ အပြင်းအထန်ခုခံခဲ့ရာ နံနက် (၁၀) နာရီခန့်၌ ကျည်ကုန် ခါနီးဖြစ်၍ စခန်းကို စွန့်ခွာရတော့သည်။ တောင်ဘက်ရှိ အနီးဆုံး ဇော်

ဝင်းကုန်းသို့ ပြန်ပူးပေါင်းသော်လည်း ဇော်ဝင်းကုန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ကုန်း
ကြားတွင် ရန်သူ (၅၀) ခန့်မှ အသင့်စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက်ကြပြန်ရာ ဖာ
ဖိတ်ဒေသသို့ ထိုးဖောက်ထွက်ခဲ့ရတော့၏။

*

စခန်းများကျဆုံးခြင်း

စီစီဝမ်တာပန်ဒေသ စခန်းကုန်းများ၌ ဘိန်းမုန့်ကုန်းသည် ကျယ်ဝန်း၍ အချက်အချာလည်းကျသဖြင့် စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်နှင့် တပ်စုတစ်စု အခြေပြုထားသည်။ ဘိန်းမုန့်ကုန်းမှာ ဘိန်းမုန့်သဏ္ဌာန်ရှိ သဖြင့် ဘိန်းမုန့်ကုန်းဟုခေါ်၏။ ဘိန်းမုန့်ကုန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ကုန်းကြား တွင် ဇော်ဝင်းကုန်းရှိသည်။ ဇော်ဝင်းကုန်း၌ တပ်ခွဲရုံးနှင့် တပ်စုတစ်စု ရှိ၏။ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးထွန်းမြင့်သည် မိမိ၏ရင်ဆိုင်ကုန်းအား ရန်သူ များ လာရောက်တိုက်ခိုက်သည်နှင့် မိမိတွင်ရှိသော သုံးလက်မ စိန်ပြောင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ကူပေးတော့သည်။ ထိုချက်များ ကောင်းမွန်လှ၏။

“ဒို့ကို နောက်က လက်နက်ကြီးနဲ့ပစ်နေတယ်။ အဲ့ဒီကုန်းကို လက်နက်ကြီးတွေ ပစ်ပေးပါ”

ဗကပချေမှုန်းရေးအဖွဲ့က စက်ဖြင့် နောက်ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တောင်ကုန်းများမှ လက်နက်ကြီးကျည်များ ဇော် ဝင်းကုန်းပေါ်သို့ စုပြုံကျရောက်လာ၏။ ဗိုလ်ကြီးထွန်းမြင့်သည် ခေါင်းဆောင်ပီသစွာ စခန်းကို ကွပ်ကဲရင်း နံနက် (၉) နာရီ (၄၅) မိနစ် ၌ ရန်သူလက်နက်ကြီးစထိမှန်ခံရပြီး ထိုဒဏ်ရာဖြင့်ပင် ကျဆုံးသွား ခဲ့၏။ စခန်းကို တပ်ကြပ်ကြီး လှဝင်းကကွပ်ကဲပြီး ဆက်လက်တိုက်ပွဲ

ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရင်ဆိုင်ကုန်းလည်း ကျသွားခဲ့၏။ ဗကပတို့ မှ သိမ်းပိုက်ရရှိသွားသော ရင်ဆိုင်ကုန်းသို့ သစ်စိမ်းတောင်မှ လက်နက် ကြီးများ အမြန်သယ်ယူကာ ဇော်ဝင်းကုန်းအား စတင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ လူအင်အား (၂၀၀) ကျော်ဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် လက်နက်ကြီးပစ်ကူဖြင့် လှံစွပ်ထိုးတိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ မနက် (၁၁) နာရီခွဲအချိန်၌ မိမိဘက် မှ ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်များ လျော့ပါးလာသဖြင့် ဆက်လက် ခုခံရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ခွာစစ်ဆင်ခဲ့ရာ ရန်သူများက အဓိကကျသော တပ်ခွဲရုံးရှိ သည့် ဇော်ဝင်းကုန်းစခန်းကို သိမ်းပိုက်ရရှိသွားသည်။ ဆုတ်ခွာသူများ အနက် တပ်ကြပ် ခင်မောင်ထွေးနှင့် အင်အားခုနစ်ယောက်သာ ဘိန်းမုန့် ကုန်းစခန်းသို့ ပူးပေါင်းနိုင်ခဲ့၏။

*

နောက်ဆုံးစခန်း ဘိန်းမုန့်ကုန်းကျပြီ

ဇော်ဝင်းကုန်းစခန်းကျပြီးသည်နှင့် ဗကပတို့သည် ဗိုလ်မှူးကျင်လင်းနှင့် စစ်ကြောင်း ဌာနချုပ်အခြေပြုထားသော ဘိန်းမုန့်ကုန်းစခန်းကို ဝိုင်းပတ်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ ဘိန်းမုန့်ကုန်းစခန်းပေါ်၌ အရာရှိနှစ်ယောက်၊ စစ်သည် (၄၂) ယောက်ရှိ၏။ (၇၅) မီလီမီတာ နောက် ပွင့်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်၊ (၈၂) မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းနှစ်လက်ရှိ၏။ စစ်ကြောင်းမှူးသည် မိမိလက်နက်ကြီးများကို အသုံးချကာ ဝိုင်းပတ်လာသည့် ရန်သူများကို အစွမ်းကုန်ခုခံလေသည်။ ဗကပတို့က (၅၇) မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ရိုင်ဖယ်များ၊ ပျံ့ငုံဖိုက်စက်သေနတ်ကြီးများ၊ (၆၀) မီလီမီတာနှင့် (၈၂) မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းများအား ဇော်ဝင်းကုန်းပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူလာကာ စုပြုံပစ်ခတ်ကြတော့သည်။ လက်နက်ကြီးများ အလုံးထောင်ချီပစ်ခတ်ပြီးနောက် ညနေပိုင်း၌ ချေမှုန်းရေးအဖွဲ့များက စခန်းသိမ်း တိုက်ပွဲဆင်နွှဲလာကြသည်။ ခြံစည်းရိုးများကို ဖောက်ဝင်လာကြသဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ် သတ်ပုတ်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။ ရန်သူမှ အတင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ လူတစ်ရာကျော်ကျဆုံးပြီး မိမိဘက်မှလည်း စခန်းရှိ လူတစ်ဝက်ခန့် ဒဏ်ရာများရရှိခဲ့ပြီး လက်နက်ကြီးကျည်နှင့် ခဲယမ်းများကလည်း ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် စစ်ကြောင်းမှူးသည် နောက်ဆုံးအခြေအနေကို အထက်သို့ တင်ပြပြီး ဆုတ်ခွာခွင့် တောင်းရတော့သည်။

ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် ညနေ (၅) နာရီ မိနစ် (၃၀) တွင် ဒဏ်ရာရ စစ်သည်များကို သယ်ဆောင်ကာ စခန်းကို စွန့်ခွာခဲ့ရတော့သည်။ အဓိကအကျဆုံးဖြစ်သော ဘိန်းမုန့်ကုန်းအား ရန်သူမှ သိမ်းပိုက်ရရှိသွား လေတော့သည်။

စီစီဝမ်တာပန်ဒေသမှ အဓိကကျသော စခန်းအားလုံး ရန်သူ့လက် ကျရောက်သွားခဲ့ပြီတည်း။

*